

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7040/06
30.05.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ДК број 116-42/2006 од 20.10.2006. године, у предмету дисциплинске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 30.05.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ДК број 116-42/2006 од 20.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца поднет против решења Дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд, ДС број 116-1/127 од 10.10.2006. године, а исто ожалбено решење потврђено. Решењем првостепеног органа од 10.10.2006. године, утврђена је дисциплинска одговорност тужиоца за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 17. Закона о полицији, и изречена му је дисциплинска мера новчана казна у висини од 50 % од месечне плате запосленог у времену од три месеца.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и неправилне примене Закона о полицији, односно члана 157. став 1. тачка 17. тог Закона. Наводи да је заиста 20.04.2006. године, био на боловању због стања здравља односно болести и по препоруци лекара који је извршио лекарски преглед пре отварања боловања. Сама околност да се налазио на боловању и на дан 20.04.2006. године, када је одржан састанак председника Синдикалних група независних синдиката полиције у Београду и околност да је наредних дана посетио више Секретаријата унутрашњих послова у Србији у вези активности поменутог синдиката не значи да је тужилац злоупотребио право одсуствовања са посла. Због тога сматра да је у конкретном случају погрешно примењена одредба члана 157. став 1. тачка 17. Закона о полицији и одреде Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења наводећи да је исто од 20.10.2006. године. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Према уводу оспореног решења, решење је донела Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије са седиштем у Београду у већу састављеном од председника већа и два члана већа, са записничарем на седници већа одржаној дана 20.10.2006. године. Међутим, на крају образложења оспореног решења пре потписа председника већа и поуке о правном средству је наведено да је веће Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду одлучило, дана 20.11.2006. године, да су наводи приговора тужиоца на решење првостепеног органа од 10.10.2006. године, неосновани.

Према одредбама члана 169. Закона о полицији ("Службени гласник РС" број 101/05), на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова Републике Србије примењују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законим и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Одредбом члана 8. став 1. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова ("Службени гласник РС" број 8/06) је прописано да против решења дисциплинског старешине запослени о чијој дисциплинској одговорности је одлучено у првом степену има право да поднесе приговор Дисциплинској комисији, а према одредбама члана 9. исте Уредбе, Веће Дисциплинске комисије је дужно да о приговору одлучи у року од 30 дана од дана пријема приговора, иначе се сматра да је приговор одбијен, као и да против ове одлуке запослени може поднети тужбу надлежном суду. Одредбом члана 12.

исте Уредбе је прописано да се на питања вођења дисциплинског поступка у првом степену, која нису уређена овом уредбом, примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, као и да овај Закон примењује и дисциплинска комисија.

По правном схватању Врховног суда Србије, имајући у виду да полицијски службеници тј. запослени у Министарству унутрашњих послова Републике Србије остварују према одредбама Закона о полицији заштиту својих права из радног односа у управном спору пред Врховним судом Србије, као и државни службеници према Закону о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05, 81/05 и 83/05), то се против одлуке дисциплинске комисије о приговору на решење којим се утврђује дисциплинска одговорност полицијског службеника за повреду радне дужности тужба подноси Врховном суду Србије, који у управном спору одлучује о истој. У конкретном случају, како у списима предмета нема записника о одржаној седници Већа Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, као колегијаног органа на којој је одлучено о приговору тужиоца на решење дисциплинског старешине Полицијске управе за града Београд, ДС 116-1/127 од 10.10.2006. године, то без овог записника који треба сачинити сагласно члану 69. Закона о општем управном поступку, Врховни суд Србије не може са сигурношћу да оцени законитост оспореног решења. Осим тога, према правном схватању Врховног суда Србије ако тужени орган не исправи, у смислу одредбе члана 209. Закона о општем управном поступку грешке у именима или бројевима, писању или рачунању, као и друге очигледне нетачности у решењу до достављања списка суду који у управном спору одлучује о законитости оспореног решења учинио је битну повреду правила поступка. Како тужени орган није исправио различити датум доношења оспореног решења из увода и са краја решења дужан је да то учини у поновном поступку и отклони учињене битне повреде поступка.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 41. став 2. а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 30.05.2007. године, У. бр. 7040/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС